

Szabadulás a cigánygyűlöletből

Egy volt skinhead megtérésének története

A Jeruzsálem és Damaszkusz között anno bekövetkező páli fordulat napjainkban is milliók életében megtörténik világszerre. Isten kegyelméből, számos csodába illő történetet hallhatunk arról, hogy miként váltak gyűlölők felebarátjukat szerető keresztényekké a megtérésük után. Ilyen történet a 38 éves Kis Istváné is, aki megtérése előtt buzgó skinheadként gyűlölte a cigányokat, zsidókat, ma pedig a Magyar Pünkösdi Egyház Országos Cigánymisszió munkatársaként a Misszió által fenntartott általános iskolában foglalkozik cigány fiatalokkal – abban az intézményben, ahol ő maga is tanult annak idején és ahonnan indult a skinhead mozgalom. Merítsünk nyitottsággal István példájából.

- Nem keresztény családban nőttem föl. Általános iskolában találkoztam először a cigánykérdéssel, hiszen az iskolában voltak cigány fiatalok, akik sokszor beszóltak, pénzt kértek. Hetedik-nyolcadik osztályban kiéleződött az ellenségeskedés. Emellett pedig az osztálytársak és a pár évvel fölöttem járó barátok, szomszédok elkezdtek skinhead, cigányellenes zenéket hallgatni, könyveket olvasni. Ez nagyon megtetszett nekem, mert összehozta a cigányokkal kapcsolatban észlelt problémákat és azt, amit hallottam, olvastam. Úgy gondoltam, hogy ez az igazság, és ez egészen 23 éves koromig kitartott. Az elején még nem kapcsolódott hozzá komoly eszme, csak divat volt, válasz az egyéni sérelmekre. Bakancs, bomber dzseki, rövid haj, csordaszellem, gyűlölet. A mozgalom azt hangoztatta, hogy a dolgozó cigányok elveszik a munkát a magyarok elől, ha pedig nem akarnak dolgozni, segélyekből élnek. Emiatt tartott Magyarországon, ahol tart, ezt nem lehet túrni. 18 éves koromban kezdett bejönni a hungarizmus ideológiája. A cigányellenesség átment zsidógyűlöletbe. A cigányokra úgy tekintettünk, mint eszközre a zsidó propaganda kezében, akik a cigányok áldozati szerepben való feltüntetésével el akarják terelni magukról, a pénzügyeikről a figyelmet. Ilyen témájú könyveket kezdtem el olvasni, tetoválásokat csináltattam. Az elmémet egyértelműen csak ez az ideológia irányította. Koncertekre, felvonulásokra jártam, verekedésekbe keveredtem.

- Mikor következett be a változás?

- Amikor a mozgalom a legmélyebb pontján volt, 2002 decemberében történt a konk-

rét életváltozás, a megtérésem. Akkor hoztam döntést Jézus Krisztus mellett. Előtte is sok küzdelmem volt már azokkal a tényekkel, Jézus Krisztusról szóló igazságokkal, amiket hallottam a nővéremtől. Elhittem a megtérésről, bűnről, bűnös emberi lételemről hallottakat. Mintha kicseréltek volna. Amik odáig fontosak voltak és sokat jelentettek, a cigányok, zsidók iránti gyűlölet, a magamról, a fehér emberről való felsőbbrendűségi gondolkodás – eltűntek. Mindemellett megjelent Isten, Jézus, a Biblia iránti érdeklődésem, elkezdtem gyülekezetbe járni. Eltelt egy bizonyos idő, kapcsolatba kerültem a pünkösdi cigánymisszió vezetőjével, Durkó Alberttel, akitől először hallottam a cigányok felé való szolgálatról. Azután egy szolgálóval, Varga Misivel elmentem egy cigány házhoz, ahol először láttam, hogyan élnek. Akkor úgy éreztem, tartozom a cigányoknak azzal, hogy beszéljek Isten akaratáról az életükben. Nem vezeklés volt, csak belülről szorongatott Isten Lelke, hogy el kell mondjam nekik, mit tett velem Isten, honnan szabadított meg. Itt indult a cigánymisszióban való szolgálatom.

- Sok gyülekezet tartja távol magától a társadalom periferiájára szorult személyeket, közösségeket. Mit gondolsz erről?

- Maga Jézus azt mondta, hogy menjetek el és tegyetek tanítvánnyá minden népet, minden nemzetet, beleértve a cigányokat is. Ezért kötelességünk és felelősségünk nekünk keresztényeknek nyitottsággal lenni a cigányok felé is. Ha kell, kitarjuk gyülekezeiteink ajtaját, ha kell, kimegyünk közéjük, és ott hirdetjük számukra az evangéliumot. Ezt kényszerből, csupán parancsszóra nem lehet tenni. De amikor Isten valakit megszólít, Isten Szellemé ösztönöz a cselekvésre, akkor enge-

delmeskednem kell, Isten pedig előttem fog járni és teszi, amit eltervezett. Megtérésem óta már nem teszek különbséget cigányok és nem cigányok között. Mindenkinek szüksége van a megtérésre. Mindig azért imádkozom, hogy Isten hozzon elem embereket, akár cigányokat, akár nem. De a magyar társadalomnak is tudnia kell arról, hogy Istennek van egy olyan munkája, hogy megszabadítja az embert a gyűlöletől, cigányellenességtől, előítéletektől, amik jelen vannak különböző szinten a magyar társadalomban.

Sokszor nagyon furcsa az a gondolkodás keresztényeknél, hogy legyenek magyar gyülekezetek és esetleg cigány gyülekezetek, mindegyik jól megvan a maga helyén. Csakhogy abban mutatkozik meg az Isten dicsősége, amikor cigányok és nem cigányok együtt dicsőítik Istent és egy igazodási pontjuk van, ez a Krisztus. A magyar leteszi a magyarságát, a cigány a cigányságát és közeledik Krisztushoz. Ebben valósul meg, érkezik el Isten Királysága. Sok mindenben mások vagyunk, másként nőttünk föl, másképp szocializálódtunk, másképp gondolkozunk, de van egy abszolút igazságunk, a Biblia. De csak akkor működik a közösség, ha mindenki az igazsághoz igazodik.

- Mi a legfontosabb számodra a munkád-ban, szolgálódban?

- Az, hogy megtérjenek a fiatalok, hogy megtéréssel és bűnbánattal forduljanak Isten felé, amire Isten újjászületéssel válaszol. Amikor ez megtörténik valakinél, akkor Krisztus tanítványává kell tenni. Azt is tapasztaltam, hogy amikor ez megtörténik egy cigány fiatalnál, nemcsak Isten Királyságának, hanem a társadalomnak is hasznos tagja lesz. Van ennek egy ilyen hozadéka is, de nem az az elsődleges cél, hogy jó embereket faragjunk belőlük. Jó emberrel tele van a padlás, krisztusi elég kevés van. Persze vannak erkölcsi tanítások, alapvető viselkedési normák, amik beillenek a társadalomba, de az az elsődleges, hogy megtérjenek és Isten kegyelméből újjászülessenek. Ha nem ragaszkodnánk ehhez, nem lennénk többek egy átlagos civil szervezetnél, ami jól akar tenni. Nekünk van egy Istentől kapott célunk: tegyünk tanítvánnyá minden népet!

Valódi változást Józsefvárosban is csak az evangélium kínál

Budapest egyik legszegényebb környékén, a józsefvárosi Magdolna negyedben a Te+Én Református közösség az istentiszteletek, bibliórák és házi csoportok mellett tanodát, játszóházat, játszva tanító szakköröket is kínál a helyieknek, ezzel a környék egyik meghatározó színfoltjává vált. A közösség lelkészét, Lakó Istvánt kérdeztük az ide vezető útról, a missziói identitásról és a romák között végzett szolgálat mindennapjairól.

- Mikor, hogyan kaptál elhívást a lelkészi szolgálatra?

- Gimnazista koromban volt egy meghatározó élményem, ami ebbe az irányba mozdított: bibliaolvasás közben egyszer csak megértettem, hogy amiről olvasok, annak nagyon nagy tétje van: hogy ez vagy igaz, vagy hazugság, és hogy minden ezen múlik. Onnan kezdve minden alkalmat megragadtam, hogy olvassam a Bibliát, és eljártam minden lehetséges áhítatra, bibliórára. És ekkor tűnt fel, hogy vannak igehirdetők, akiknél érezni lehet, hogy valamit nagyon-nagyon át akarnak adni. Ekkor döntöttem el, hogy én is ezt szeretném tenni. A teológián még nem volt elképzelésem arról, hogy falusi vagy városi lelkész leszek, csak egyet tudtam: hogy szeretném a missziói dinamikát

képviselni. Valódi szembesülést, találkozást az egyházon kívüli társadalom kérdéseivel.

- Hogyan kerültél ide a nyolcadik kerület Magdolna negyedébe?

- A feleségem, akivel még teológusként találkoztam, itt élt a kerületben. A Salétrom utcai gyülekezetbe jártunk, ami már akkor működött egy missziói gyülekezetet, a Talipontot, Kiss Sámson Endre vezetésével. Itt láttam közelről, milyen egy gyülekezetplántálás. Nem sokkal később Dani Eszterrel együttműködve az egyik helyi iskolában elkezdtünk fakultatív hittanórákat tartani. Később a helyi családokkal is felvettük a kapcsolatot, szerveztünk egy játszóházat is egy közösségi házban. Ekkor még nem terveztünk gyülekezetet plántálni, de ha belegondolok, Isten ezt lépésről lépésre előkészítette: jelent-

keztek emberek, akiknek elhívásuk volt a helyi cigányság felé, vagy épp a gyerekek felé.

- Tehát elsősorban a gyülekezetplántálás volt az elhívásod, és úgy mond „csak a körülmények” hozták úgy, hogy épp a cigányság felé?

- Ez nem ilyen egyszerű, bár nemrég még én is valahogy így gondoltam: elsősorban missziót csinálók, és itt és most a cigányok felé, és ehhez nyilván meg kell értenem és szeretnem őket. Ma már akárhova mennék: vidékre, egy faluba vagy másik városba, megkeresném a cigányokat.

- Voltak olyan korábbi előítéleteid, tapasztalataid, amiket felülírt a józsefvárosi szolgálatod?

- Leginkább általános iskolában volt mindennapos érintkezésem pár cigánygyerekekkel, láttam sajátos feszültségeket is körülöttük, de traumatikus élményeim nincsenek. Viszont a szolgálatban azt tapasztalom, hogy sok társadalmi előítélet valós tapasztalatokon nyugszik. Ugyanakkor a politikai ideológiák vagy mindent a körülményekre hárítanak, vagy agressziót szítanak. Éppen ezért van szükségünk mindannyiunknak az Evangéliumra: Jézus nevében nevezzi a bűnöket, és megtérésre hív belőlük, új életet kínál. Ezt csak ő tudja megadni.

Molnár Illés

Okkultizmustól a cigánymisszióig

- Milyen a kapcsolatod a cigánysággal?

- Szakgimnáziumban és szakközépiskolában tanított testnevelést, ahol tanítványaim között található cigány fiatalok is. Rendvédelmi osztályban vagyok osztályfőnök, közöttük van egy cigány tanuló, akivel jó a kapcsolat. Viszonylag rendezett családi háttér van, de ez nem mondható el mindegyik családról. Sokak szülei nem dolgoznak, segélyből, családi pótlékból élnek, börtönviseltek, nem fontos számukra gyermekük iskolázottsága és jövője.

- Hogyan kerültem kapcsolatba a hittel és a cigánymisszióval?

- Nem hívő családban nőttem fel, gyermekkoromban nagymamámtól tanultam meg az esti imádságot, de Isten iránt komolyabban nem érdeklődtem. A transzcendentális világgal 14 éves koromban találkoztam, amikor elmentem agykontroll tanfolyamra. Ettől kezdve egyre mélyebbre süllyedtem az okkult dolgokban (reiki, aura látás, testen kívüli élmény, energia).

2005-ben egyházi iskolában kezdtem tanítani, melynek következtében közelebb kerültem Istenhez, s ez év decemberében keresztelkedtem és konfirmáltam. Sok próbaté-

tel után 2008 pünkösd hétfőjén tértem meg, és szabadultam az okkultizmus fogságából.

Egy évvel később keresett meg Laczki János orosházi evangélikus lelkész azzal a kéréssel, hogy a helyi nyári táborban elvállalnám-e a sportfoglalkozások vezetését. Említette, hogy cigány gyerekek vennének részt a táborban – ezen elgondolkodtam, mert nekem is előítéleteim voltak velük szemben, ennek ellenére vállaltam a feladatot. A táborban pozitív családias érzést, megszerettek engem és én is őket. Furcsa volt látni, milyen háttérből jöttek.

- Miként változott meg a véleményem a cigányságról?

- Még ezen a nyáron rendezték meg a Közös asztal országos cigánymissziós táborát, ahol életemben először találkoztam felnőtt, megtért, cigány emberekkel. Megérintett a biztonyságtételük, a viselkedésük, hogy nem „szokásos” cigány módon viselkedtek, hanem felelősségteljes felnőttként. Isten ismét megmutatta számomra, milyen hatalmas, hogy alkoholizmusból, drogból és nyomorból miként tud embereket, családokat megszabadítani. Jó volt tapasztalni, hogy ők is elfogadtak engem, és mint lelki testvérek tudtunk egymás felé fordulni. Azóta – ha tehetem – szívesen vesznek részt cigánymissziós alkalmakon.

- Mi lenne a megoldás a magyarok-cigányok közötti feszültségre?

- A magyaroknak elfogadóbbnak, a cigányoknak alkalmazkodóbbnak kellene lenniük. Azt látom, hogy a társadalom hiába próbálja a maga módján megoldani a problémát, ez csak tüneti kezelés. Igazi megoldást csak Isten jellelhet. Ha ezek a családok – amint tapasztaltam – megtérnek, „pálforduláson” mennek keresztül, csak akkor lehet őket tartósan integrálni a társadalomba.

Kovács Viktor Ákos

TÜKÖR

Szerkesztők: Bakay Péter, Dani Eszter, Durkó Albert, Kovács Bálint, Kurdi Zoltán

Felelős kiadó: Durkó Albert • **Felelős szerkesztő:** Patkás Rita • **Tördelőszerkesztő:** Polyák István

Kiadja: Cigány Módszertani és Kutató Központ, 5630 Békés, Verseny u. 7.

Szerkesztőség elérhetőségei: info@cimok.hu, +36 70 701 9280